

TIESAS RĪKOJUMS (astotā palāta)

2009. gada 19. februārī*

Lieta C-557/07

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *Oberster Gerichtshof* (Austrija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2007. gada 13. novembrī un kas Tiesā reģistrēts 2007. gada 14. decembrī, tiesvedībā

LSG-Gesellschaft zur Wahrnehmung von Leistungsschutzrechten GmbH

pret

Tele2 Telecommunication GmbH.

TIESA (astotā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs T. fon Danvics [*T. von Danwitz*], tiesneši Dž. Arestis [*G. Arestis*] un J. Malenovskis [*J. Malenovský*] (referents),

* Tiesvedības valoda — vācu.

ģenerālvokāts Ī. Bots [*Y. Bot*],
sekretārs R. Grass [*R. Grass*],

izlēmusi par otro jautājumu izdot motivētu rīkojumu saskaņā ar Tiesas Reglamenta 104. panta 3. punkta pirmo daļu,

informējusi iesniedzējtiesu par nodomu par pirmo jautājumu izdot motivētu rīkojumu saskaņā ar Tiesas Reglamenta 104. panta 3. punkta otro daļu,

uzaicinājusi Tiesas Statūtu 23. pantā minētās personas sniegt par to savus iespējamus apsvērumus,

noklausījusies ģenerālvokātu,

izdod šo rīkojumu.

Rīkojums

- ¹ Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 22. maija Direktīvas 2001/29/EK par dažu autortiesību un blakustiesību aspektu saskaņošanu informācijas sabiedrībā (OV L 167, 10. lpp.), Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 12. jūlija Direktīvas 2002/58/EK par personas datu apstrādi un privātās dzīves aizsardzību elektronisko komunikāciju [sakarū] nozarē (direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju [elektroniskajiem sakariem]) (OV L 201, 37. lpp.) un Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 29. aprīļa Direktīvas 2004/48/EK par intelektuālā īpašuma tiesību piemērošanu (OV L 157, 45. lpp.) interpretāciju.
- ² Šis lūgums ir iesniegts tiesvedības ietvaros *LSG-Gesellschaft zur Wahrnehmung von Leistungsschutzrechten GmbH* (turpmāk tekstā — “LSG”) pret *Tele2 Telecommunication GmbH* (turpmāk tekstā — “Tele2”) par to, ka pēdējā ir atteikusies darīt zināmus LSG to personu vārdus un adreses, kurām tā nodrošina interneta pieeju.

Atbilstošās tiesību normas

Kopienų tiesiskais regulējums

Tiesību normas par informācijas sabiedrību un par intelektuālā īpašuma, tostarp autortiesību, aizsardzību

— Direktīva 2000/31/EK

- ³ Atbilstoši Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 8. jūnija Direktīvas 2000/31/EK par dažiem informācijas sabiedrības pakalpojumu tiesiskiem aspektiem, it īpaši elektronisko tirdzniecību, iekšējā tirgū (“direktīva par elektronisko tirdzniecību”) (OV L 178, 1. lpp.) 1. panta 1. punktam tās mērķis ir veicināt pienācīgu iekšējā tirgus darbību, nodrošinot brīvu informācijas sabiedrības pakalpojumu apriti starp dalībvalstīm.

— Direktīva 2001/29

- ⁴ Direktīvas 2001/29 piecdesmit devītajā apsvērumā ir noteikts:

“Digitālajā vidē trešās personas jo īpaši var izmantot starpnieku pakalpojumus, lai veiktu nelikumīgas darbības [It īpaši digitālajā vidē trešās personas aizvien vairāk varētu izmantot starpnieku pakalpojumus, lai veiktu nelikumīgas darbības]. Daudzos gadījumos attiecīgie starpnieki ir izdevīgā stāvoklī un var pabeigt attiecīgās nelikumīgās darbības. Tāpēc, neskarot citas pieejamās sankcijas un tiesiskās aizsardzības līdzekļus, tiesību subjektiem vajadzētu būt iespējai pieprasīt [lūgt izdot] rīkojumu pret starpnieku,

kas trešās personas uzdevumā pārkāpj tiesības, kuras attiecas uz aizsargātu darbu vai citu tiesību objektu tīklā. Šai iespējai vajadzētu būt pieejamai pat tad, ja uz starpnieka darbību neattiecas 5. pants. Nosacījumi un kārtība, kas attiecas uz minētajiem rīkojumiem, būtu jāparedz dalībvalstu tiesību aktos [tiesībās].”

- 5 Atbilstoši minētās direktīvas 1. panta 1. punktam šī direktīva attiecas uz autortiesību un blakustiesību tiesisko aizsardzību iekšējā tirgū, liekot īpašu uzsvāru uz informācijas sabiedrību.
- 6 Direktīvas 2001/29 5. panta ar virsrakstu “Izņēmumi un ierobežojumi” 1. punktā ir noteikts:

“Direktīvas 2. pantā minētajai pagaidu reproducēšanai, kas ir īslaicīga vai papildu reproducēšana un kas ir tehnoloģiska procesa neatņemama un būtiska daļa, un kuras vienīgais mērķis ir atļaut:

a) starpnieka veiktu pārsūtīšanu tīklā starp trešām personām; vai

b) likumīgu izmantošanu

attiecībā uz darbu vai citu tiesību objektu, un kam nav patstāvīgas ekonomiskas nozīmes, 2. pantā paredzētās reproducēšanas tiesības nepiemēro.”

- 7 Atbilstoši minētās direktīvas 8. pantam ar virsrakstu “Sankcijas un tiesiskās aizsardzības līdzekļi”:

“1. Dalībvalstis paredz atbilstīgas sankcijas un tiesiskās aizsardzības līdzekļus attiecībā uz šajā direktīvā izklāstīto tiesību un saistību pārkāpumiem un veic visus vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu šo sankciju un tiesiskās aizsardzības līdzekļu piemērošanu. Tādējādi paredzētajām sankcijām ir jābūt efektīvām, samērīgām un preventīvām.

2. Katra dalībvalsts pieņem vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu to, ka tiesību subjekti, kuru intereses ir skārušas attiecīgās valsts teritorijā veiktas nelikumīgas darbības, var celt prasību par zaudējumu atlīdzību un/vai pieprasīt rīkojumu vajadzības gadījumā uzlikt arestu nelikumīgajam materiālam, kā arī 6. panta 2. punktā minētajām ierīcēm, produktiem vai komponentiem.

3. Dalībvalstis nodrošina to, ka tiesību subjekti var pieprasīt [lūgt izdot] rīkojumu pret starpniekiem, kuru pakalpojumus trešā persona izmanto, lai pārkāptu autortiesības vai blakustiesības.”

— Direktīva 2004/48

8 Direktīvas 2004/48 8. panta redakcija ir šāda:

“1. Dalībvalstis nodrošina, ka kompetentās tiesu iestādes tās tiesvedības sakarā, kas attiecas uz intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumu, un atbildot uz pamatotu un samērīgu prasību, var pieprasīt, lai informāciju par to preču vai pakalpojumu izcelsmi un izplatīšanas tīkliem, ar kurām pārkāpj intelektuālā īpašuma tiesības, sniedz pārkāpējs un/vai cita persona:

- a) par ko ir konstatēts, ka tās rīcībā ir kontrafakta preces komercdarbībai raksturīgā daudzumā;
- b) par ko ir konstatēts, ka tā izmanto kontrafakta pakalpojumus komercdarbībai raksturīgā daudzumā;
- c) par ko ir konstatēts, ka tā komercdarbībai raksturīgā daudzumā sniedz pakalpojumus, kurus izmanto kontrafakta darbībās; vai arī
- d) ko a), b) vai c) apakšpunktā minētās personas ir norādījušas kā personu, kura iesaistīta attiecīgo preču producēšanā, ražošanā vai izplatīšanā vai attiecīgo pakalpojumu sniegšanā.

2. Šā panta 1. punktā minētā informācija ietver:

- a) attiecīgo preču vai pakalpojumu producentu, ražotāju, izplatītāju, piegādātāju un citu bijušo turētāju vārdus vai nosaukumus un adreses, kā arī paredzētos vairumtirgotājus un mazumtirgotājus;
- b) informāciju par saražotajiem, izplatītajiem, piegādātajiem, saņemtajiem vai pasūtītajiem daudzumiem, kā arī cenu, kas maksāta par attiecīgajām precēm vai pakalpojumiem.

3. Šā panta 1. un 2. punktu piemēro, neskarot citas tiesību normas, kas:

- a) piešķir tiesību subjektam tiesības saņemt plašāku informāciju;
- b) reglamentē tās informācijas izmantošanu civilajā tiesvedībā vai kriminālprocesā, kura iegūta saskaņā ar šo pantu;
- c) reglamentē atbildību par tiesību uz informāciju ļaunprātīgu izmantošanu; vai

- d) paredz iespēju atteikties sniegt informāciju, kas piespiestu 1. punktā minēto personu atzīt, ka tā vai tās tuvi radnieki ir ņēmuši dalību intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumā; vai

- e) reglamentē informācijas avotu vai personas datu apstrādes konfidencialitātes aizsardzību.”

Tiesību normas par personas datu aizsardzību

— Direktīva 95/46/EK

- 9 Eiropas Parlamenta un Padomes 1995. gada 24. oktobra Direktīvas 95/46/EK par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti (OV L 281, 31. lpp.) 13. panta ar virsrakstu “Izņēmumi un ierobežojumi” 1. punktā ir noteikts:

“1. Dalībvalstis var pieņemt tiesību aktus, lai ierobežotu 6. panta 1. punktā, 10. pantā, 11. panta 1. punktā, 12. pantā un 21. pantā paredzēto pienākumu un tiesību jomu, ja šāds ierobežojums ir nepieciešams aizsargpasākums:

- a) valsts drošībai;

— Direktīva 2002/58

10 Direktīvas 2002/58 5. panta 1. punktā ir paredzēts:

“Dalībvalstis nodrošina komunikāciju [saziņu] un saistītās informācijas par datu plūsmu konfidencialitāti ar publisko komunikāciju [sakarū] tīkla un publiski pieejamu elektronisko komunikāciju [sakarū] pakalpojumiem, ievērojot valsts tiesību aktus. Īpaši tās aizliedz komunikāciju [saziņas] un saistītās informācijas par datu plūsmu noklausīšanos, ierakstīšanu, uzglabāšanu vai cita veida aizturēšanu vai pārraudzību personām, kas nav lietotāji, bez attiecīgo lietotāju piekrišanas, izņemot gadījumus, kad to darīt ir ar likumu atļauts saskaņā ar 15. panta 1. punktu. Šis punkts neliedz tehnisko uzglabāšanu, kas nepieciešama komunikāciju [saziņas] pārsūtīšanai, neierobežojot konfidencialitātes principu.”

11 Minētās direktīvas 6. pantā ir noteikts:

“1. Informācija par datu plūsmu, kas attiecas uz abonentiem un lietotājiem un ko publisko komunikāciju [sakarū] tīkla pakalpojumu sniedzējs vai publiski pieejamu elektronisko komunikāciju [sakarū] pakalpojuma sniedzējs apstrādā vai uzglabā, ir jādzēš vai jāpadara anonīma, kad tā vairs nav nepieciešama komunikāciju [sakarū] pārraidīšanai, neierobežojot šā panta 2., 3. un 5. punktu un 15. panta 1. punktu.

2. Var apstrādāt informāciju par datu plūsmu, kas nepieciešama, lai abonentam sagatavotu rēķinu un veiktu norēķinus par starpsavienojumiem. Šāda apstrāde ir pieļaujama tikai tik ilgi, kamēr nav beidzies termiņš, kura laikā var likumīgi apstrīdēt rēķinu vai saņemt maksājumu.

3. Elektronisko komunikāciju [sakarū] pakalpojumu tirdzniecības nolūkā vai pievienotās vērtības pakalpojumu sniegšanas nolūkā publiski pieejamu elektronisko komunikāciju [sakarū] pakalpojuma sniedzējs var apstrādāt 1. punktā minēto informāciju līdz līmenim un tik ilgi, cik nepieciešams šādiem pakalpojumiem vai tirdzniecībai, ja abonents vai lietotājs, uz kuru šī informācija attiecas, ir devis savu piekrišanu. Lietotājiem vai abonentiem dod iespēju jebkurā laikā atsaukt savu piekrišanu informācijas par datu plūsmu apstrādei.

[..]

5. Informācijas par datu plūsmu apstrāde saskaņā ar 1., 2., 3. un 4. punktu ir jāierobežo līdz personām, kas darbojas ar pilnvaru no publisko komunikāciju [sakarū] tīklu pakalpojumu sniedzējiem un tādu publiski pieejamu elektronisko komunikāciju [sakarū] pakalpojumu sniedzējiem, kas apstrādā rēķinu sagatavošanas vai datu plūsmas pārvaldi, klientu pieprasījumus, pārkāpumu noteikšanu, elektronisko komunikāciju [sakarū] pakalpojumu tirdzniecību vai pievienotās vērtības pakalpojumu sniegšanu, un tā jāierobežo līdz līmenim, kas nepieciešams šādu darbību veikšanai.

6. Šā panta 1., 2., 3. un 5. punktu piemēro, neierobežojot kompetento iestāžu iespējas saņemt informāciju par datu plūsmu saskaņā ar spēkā esošajiem tiesību aktiem, lai izšķirtu strīdus, jo īpaši tādus strīdus, kas rodas par starpsavienojumiem vai rēķiniem.”

12 Atbilstoši Direktīvas 2002/58 15. panta 1. punktam:

“Dalībvalstis var pieņemt tiesību aktus, lai ierobežotu šīs direktīvas 5. un 6. pantā, 8. panta 1., 2., 3. un 4. punktā un 9. pantā minēto tiesību un pienākumu darbības jomu, ja šādi ierobežojumi ir vajadzīgi saskaņā ar nepieciešamiem, atbilstīgiem un samērīgiem pasākumiem demokrātiskā sabiedrībā, lai garantētu valsts drošību, aizsardzību, sabiedrības drošību un kriminālpārkāpumu vai elektroniskās komunikāciju [sakarū] sistēmas nevēlamas izmantošanas novēršanu, izmeklēšanu, noteikšanu un krimināl-vajāšanu, kā noteikts Direktīvas 95/46/EK 13. panta 1. punktā. Tālāb dalībvalstis, cita starpā, var pieņemt tiesību aktus, paredzot datu saglabāšanu ierobežotā laikposmā, kas pamatots ar šajā punktā noteiktajiem iemesliem. Visi šajā punktā minētie pasākumi ir saskaņā ar Kopienas tiesību aktu vispārējiem principiem, tostarp tie, kas minēti Eiropas Savienības dibināšanas līguma [Līguma par Eiropas Savienību] 6. panta 1. un 2. punktā.”

Valsts tiesiskais regulējums

13 Federālā likuma par literāro un mākslas darbu autortiesībām un blakustiesībām (*Bundesgesetz über das Urheberrecht an Werken der Literatur und der Kunst und über verwandte Schutzrechte*) redakcijā, kas publicēta *BGBI. I*, 81/2006 (turpmāk tekstā — “*UrhG*”), 81. pantā ir noteikts:

“1) Persona, kuras ekskluzīvās tiesības, kas piešķirtas ar šo likumu, ir pārkāptas vai kura paredz šādu pārkāpumu, var prasīt to pārtraukt. Tiesvedību var uzsākt arī pret

uzņēmuma īpašnieku, ja kāds no darbiniekiem vai pilnvarotajām personām uzņēmuma darbības laikā ir pieļāvis pārkāpumu vai tāds draud rasties.

1.a) Ja persona, kura šādu pārkāpumu ir izdarījusi vai varētu to izdarīt, šajā sakarā izmanto starpnieka pakalpojumus, tad arī tai var pieprasīt pārtraukt veikt šādas darbības.

[..”

¹⁴ *UrhG* 87.b panta 2. un 3. punkta redakcija ir šāda:

“[..]

2) Persona, kuras izņēmuma tiesības, kas nodibinātas šajā likumā, ir pārkāptas, var pieprasīt informāciju par nelikumīgo preču un pakalpojumu izcelsmi un realizācijas ceļiem, ja tas nav nesamērīgi salīdzinājumā ar pārkāpuma smagumu un nav pretrunā likumā noteiktajam konfidencialitātes pienākumam; pienākums sniegt informāciju ir pārkāpējiem un personām:

1. kurām nelikumīgās preces ir bijušas turējumā;
2. kuras ir izmantojušas nelikumīgos pakalpojumus vai

3. kuras ir sniegušas tiesību pārkāpumā izmantoto pakalpojumu profesionālās darbības ietvaros.

2.a) Pienākums sniegt informāciju saskaņā ar 2. punktu tiktāl, ciktāl tas ir nepieciešams, ietver:

1. attiecīgo preču vai pakalpojumu ražotāju, izplatītāju, piegādātāju un citu iepriekšējo turētāju vārdus vai nosaukumus un adreses, kā arī vairumtirgotājus un mazumtirgotājus, kuriem tie paredzēti;
2. ražotos, piegādātos, saņemtus vai pasūtītos daudzumus, kā arī attiecīgo preču vai pakalpojumu cenas.

3) Starpniekam 81. panta 1.a punkta izpratnē cietušajam pēc rakstiska un pietiekami pamatota pieprasījuma ir jāsniedz informācija par pārkāpēja identitāti (nosaukums un adrese) vai pārkāpēja noskaidrošanai nepieciešamā informācija. Pamatojumā ir jāiekļauj pietiekami konkrētizēti dati par faktiem, kas pamato aizdomas par tiesību pārkāpumu. Cietušajam ir jākompensē starpniekam samērīgi izdevumi, kas radušies sakarā ar informācijas sniegšanu.”

Pamata prāva un prejudiciālie jautājumi

15 *LSG* ir kolektīvā pārvaldījuma organizācija. Kā mantisko tiesību pārvaldītāja tā pārstāv mūzikas producentu intereses saistībā ar to visā pasaulē producētajiem ierakstiem un

izpildītāju intereses saistībā ar viņu atskaņošanu Austrijā. Tās ir tiesības pavairot un izplatīt, kā arī tiesības uz publicēšanu.

- 16 *Tele2* ir starpniece, kas nodrošina interneta pieslēgumu un lietotājiem piešķir parasti vienu dinamisko IP adresi (“interneta protokolu”). Pēc IP adreses vai konkrēta perioda vai laika, kad tā piešķirta, *Tele2* spēj identificēt katru pieslēguma īpašnieku.
- 17 Datnes koplietošanas sistēmas, kas ļauj dalībniekiem apmainīties ar saglabāto informāciju, ieviešanas dēļ tiesību īpašnieki, kurus pārstāv LSG, cieš finansiālus zaudējumus. Lai varētu ierosināt civillietu pret pārkāpuma izdarītājiem, LSG lūdza uzdot *Tele2* paziņot to personu, kam *Tele2* ir nodrošinājusi interneta pieeju un kuru IP adreses un pieslēgšanās diena un laiks tai ir zināmi, vārdus un adreses. *Tele2* uzskatīja, ka prasība par informācijas sniegšanu ir jānoraida. *Tele2* apgalvo, ka tā nav starpnieks un tai nav tiesību saglabāt pieejas datus.
- 18 Ar 2006. gada 21. jūnija spriedumu *Handelsgericht Wien* [Vīnes tirdzniecības tiesa] apmierināja LSG prasību, uzskatot, ka *Tele2* kā interneta pieslēguma nodrošinātāja ir starpnieks *UrhG* 81. panta 1.a punkta izpratnē un ka tai kā starpniekam ir pienākums sniegt *UrhG* 87.b panta 3. punktā paredzēto informāciju.
- 19 No lēmuma par prejudiciālu jautājumu uzdošanu izriet, ka *Oberlandesgericht Wien* [Vīnes Apgabaltiesa] pirmās instances spriedumu apstiprināja apelācijas instancē ar 2007. gada 12. aprīļa spriedumu, par kuru ir iesniegta prasība par “Pārskatīšanu” *Oberster Gerichtshof* [Augstākajā tiesā].

- 20 Šīs prasības ietvaros *Tele2* apgalvo, ka, pirmkārt, tā nav starpnieks *UrhG* 81. panta 1.a punkta un Direktīvas 2001/29 8. panta 3. punkta izpratnē, jo kā interneta pieslēguma nodrošinātāja tā, protams, ļauj lietotājam piekļūt tīklam, bet ne juridiski, ne faktiski nekontrolē lietotāja izmantotos pakalpojumus. Otrkārt, saspilētās attiecības starp autortiesību aizstāvju prasījumu sniegt informāciju un datu aizsardzības tiesību ierobežojumiem attiecībā uz datu glabāšanu un personu datu izpaušanu Kopienų direktīvās ir atrisinātas par labu datu aizsardzībai.
- 21 *Oberster Gerichtshof* uzskata, ka ģenerāladvokātes secinājumi, kas sniegti lietā C-275/06, kurā pasludināts 2008. gada 29. janvāra spriedums (Krājums, I-271. lpp.), kas taisīts pēc šī lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu, rada šaubas jautājumā, vai *UrhG* 87.b panta 3. punktā, lasot to kopsakarā ar šī paša likuma 81. panta 1.a punktu, paredzētās tiesības uz informāciju atbilst direktīvām, kas pieņemtas datu aizsardzības jomā, un it īpaši Direktīvas 2002/58 5., 6. un 15. pantam. Minētās valsts tiesību normas paredz pienākumu sniegt trešām personām, kas ir privātpersonas, informāciju attiecībā uz personu datiem par datu plūsmu; šāda pienākuma sniegt informāciju priekšnosacījums ir informācijas par datu plūsmu apstrāde un saglabāšana.
- 22 Šādos apstākļos *Oberster Gerichtshof* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālos jautājumus:
- “1) Vai [..] Direktīvas [2001/29] [..] 5. panta 1. punkta a) apakšpunktā un 8. panta 3. punktā izmantotais jēdziens “starpnieks” ir jāinterpretē tādējādi, ka tas ietver arī pieslēguma nodrošinātāju, kas lietotājam dod tikai pieslēgumu tīklam, piešķirot dinamisko IP adresi, bet pats tam nesniedz nekādus pakalpojumus [“services”], piemēram, elektronisko pastu, lejuplādēšanu vai datnes koplietošanu, kā arī ne juridiski, ne faktiski nekontrolē lietotāja izmantotos pakalpojumus?

- 2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša, vai [...] Direktīvas [2004/48] [...] 8. panta 3. punkts, ņemot vērā [...] Direktīvas [2002/58] [...] 6. un 15. pantu, ir jāinterpretē (šauri) tādējādi, ka tas nepieļauj privāta rakstura personu datu par datu plūsmu nodošanu privātām trešām personām, lai ierosinātu civillietu iespējamu autora izņēmuma tiesību (darba izmantošanas un lietošanas tiesības) pārkāpumu gadījumā?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

- ²³ Atbilstoši Reglamenta 104. panta 3. punktam, ja atbilde uz jautājumu, kas [Tiesai ir nodots] prejudiciāla nolēmuma sniegšanai, skaidri izriet no judikatūras vai ja atbilde uz šādu jautājumu nerada šaubas, Tiesa var izdot motivētu rīkojumu.

Par otro jautājumu

- ²⁴ Otrajā jautājumā, kurš ir jāizskata pirmais, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Kopienu tiesības, it īpaši Direktīvas 2004/48 8. panta 3. punkts, lasot to kopsakarā ar Direktīvas 2002/58 6. un 15. pantu, ir pret to, ka dalībvalstis ievieš pienākumu nodot trešām personām, kas ir privātpersonas, privāta rakstura personu datus par datu plūsmu, lai varētu ierosināt civillietu par autortiesību pārkāpumu.

25 Atbilde uz šo jautājumu skaidri izriet no Tiesas judikatūras.

26 Iepriekš minētā sprieduma lietā *Promusicae* 53. punktā Tiesa nosprieda, ka Direktīvas 2002/58 15. panta 1. punktā, kurā ir tieša atsauce uz Direktīvas 95/46 13. panta 1. punktu, paredzēto izņēmumu vidū ir pasākumi, kas ir nepieciešami citu personu tiesību un brīvību aizsardzībai. Tā kā Direktīvā 2002/58 nav precizētas tiesības un brīvības, uz kurām attiecas šis izņēmums, tā ir jāinterpretē kā tāda, kas izsaka Kopienų likumdevēja vēlmi neizslēgt no tās piemērošanas jomas nedz īpašuma tiesību aizsardzību, nedz situācijas, kurās autori cenšas saņemt šādu aizsardzību civilā tiesvedībā.

27 Minētā sprieduma lietā *Promusicae* 54. un 55. punktā Tiesa secināja, ka Direktīvā 2002/58, tostarp tās 15. panta 1. punktā, nav izslēgta iespēja dalībvalstīm paredzēt pienākumu civilā tiesvedībā izpaust privāta rakstura personas datus, bet tā arī neliek dalībvalstīm paredzēt šādu pienākumu.

28 Turklāt Tiesa arī precizēja, ka dalībvalstu brīvību ļaut prevalēt tiesībām uz privātās dzīves aizsardzību vai īpašuma tiesībām ierobežo vairākas prasības. Transponējot Direktīvas 2000/31, 2001/29, 2002/58 un 2004/48, dalībvalstīm ir jāpamatojas uz tādu šo direktīvu interpretāciju, kas ļauj nodrošināt atbilstošu līdzsvaru starp dažādām Kopienų tiesību sistēmā aizsargātām pamattiesībām. Turklāt, veicot šo direktīvu transponēšanas pasākumus, dalībvalstu iestādēm un tiesām ir ne tikai jāinterpretē savas valsts tiesības šīm pašām direktīvām atbilstošā veidā, bet arī jānodrošina, lai tās nebūtu pamatotas ar tādu šo direktīvu interpretāciju, kas nonāk konfliktā ar šīm pamattiesībām vai citiem Kopienų tiesību vispārējiem principiem — tādiem kā samērīguma princips (iepriekš minētais spriedums lietā *Promusicae*, 70. punkts).

- 29 Uz otro jautājumu jāatbild, ka Kopienu tiesības, tostarp Direktīvas 2004/48 8. panta 3. punkts, lasot to kopsakarā ar Direktīvas 2002/58 15. panta 1. punktu, nav pret to, ka dalībvalstis ievieš pienākumu nodot trešām personām, kas ir privātpersonas, privāta rakstura personu datus par datu plūsmu, lai varētu ierosināt civillietu par autortiesību pārkāpumu. Tomēr Kopienu tiesības noteic, ka, transponējot Direktīvas 2000/31, 2001/29, 2002/58 un 2004/48, dalībvalstīm ir jāpamatojas uz tādu šo direktīvu interpretāciju, kas ļauj nodrošināt atbilstošu līdzsvaru starp dažādām pamattiesībām. Turklāt, veicot šo direktīvu transponēšanas pasākumus, dalībvalstu iestādēm un tiesām ir ne tikai jāinterpretē savas valsts tiesības šīm pašām direktīvām atbilstošā veidā, bet arī jānodrošina, lai tās nebūtu pamatotas ar tādu šo direktīvu interpretāciju, kas nonāk konfliktā ar šīm pamattiesībām vai citiem Kopienu tiesību vispārējiem principiem — tādiem kā samērīguma princips.

Par pirmo jautājumu

- 30 Ar pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai uz nodrošina tikai interneta pieslēgumu, nepiedāvājot citus pakalpojumus, kā arī ne juridiski, ne faktiski nekontrolē izmantoto pakalpojumu, attiecas jēdziens “starpnieks” Direktīvas 2001/29 5. panta 1. punkta a) apakšpunkta un 8. panta 3. punkta izpratnē.
- 31 Uzskatot, ka atbilde uz šo jautājumu nerada saprātīgas šaubas, Tiesa atbilstoši Reglamenta 104. panta 3. punkta otrajai daļai informēja iesniedzējtiesu, par nodomu lemt, izdodot motivētu rīkojumu, un uzaicināja Tiesas Statūtu 23. pantā minētās personas sniegt par to savus iespējamus apsvērumus.

32 *LSG*, Spānijas un Apvienotās Karalistes valdības, kā arī Eiropas Kopienu Komisija norādīja, ka tām nav iebildumu pret Tiesas nodomu lemt, izdodot motivētu rīkojumu.

33 *Tele2* savos apsvērumos šajā sakarā būtībā norāda uz tiem pašiem apstākļiem, kas ir norādīti tās rakstveida apsvērumos. Atbilstoši Kopienu tiesībām pret interneta pieslēguma nodrošinātāju ir privilģēta attieksme attiecībā uz tā atbildību, kas nav saderīga ar pienākumu sniegt neierobežotu informāciju. Tomēr šo atkārtoti sniegto argumentu dēļ Tiesa no plānotās procesuālās darbības neatsakās.

34 Gan no lēmuma par prejudiciālu jautājuma uzdošanu, gan no uzdoto jautājumu formulējuma skaidri izriet, ka ar pirmo jautājumu valsts tiesa vēlas noskaidrot, vai interneta pieslēguma nodrošinātājam, kas tikai ļauj lietotājam piekļūt tīklam, var uzlikt pienākumu sniegt otrajā jautājumā minēto informāciju.

35 Vispirms jākonstatē, ka Direktīvas 2001/29 5. panta 1. punkta a) apakšpunkts liek dalībvalstīm paredzēt reproducēšanas tiesību izņēmumus.

36 Tiesvedības, kura ir iesniegta izskatīšanai iesniedzējtiesā, mērķis ir noskaidrot, vai *LSG* var atsaukties uz tiesībām uz informāciju attiecībā pret *Tele2*, nevis vai *Tele2* ir pārkāpusi reproducēšanas tiesības.

- 37 No tā izriet, ka Direktīvas 2001/29 5. panta 1. punkta a) apakšpunktā netiek sniegts risinājums pamata prāvai.
- 38 *Tele2* tostarp apgalvo, ka starpniekiem pašiem ir jāizbeidz autortiesību pārkāpums. Tā kā interneta pieslēguma nodrošinātāji ne juridiski, ne faktiski nekontrolē lietotāju izmantotos pakalpojumus, tie nevar izbeigt šādu pārkāpumu un līdz ar to uz interneta pieslēguma nodrošinātājiem neattiecas jēdziens “starpnieks” Direktīvas 2001/29 izpratnē.
- 39 Vispirms jānorāda, ka lieta, kurā taisīts iepriekš minētais spriedums *Promusicae*, attiecās uz informācijas sniegšanu par to personu identitāti un fizisko adresi, kurām *Telefónica de España SAU* kā komercsabiedrība citu starpā sniedza interneta pieslēguma pakalpojumus, un tai ir zināma šo personu IP adrese, kā arī pieslēgšanās datums un laiks (iepriekš minētais spriedums lietā *Promusicae*, 29. un 30. punkts).
- 40 Nav strīda par to, ka no uzdotā jautājuma un faktiem pamata prāvā, kurā taisīts iepriekš minētais spriedums lietā *Promusicae*, izriet, ka komercsabiedrība *Telefónica de España SAU* bija interneta pieslēguma nodrošinātājs (iepriekš minētais spriedums lietā *Promusicae*, 30. un 34. punkts).
- 41 Līdz ar to iepriekš minētā sprieduma lietā *Promusicae* 70. punktā nospriežot, ka Direktīvas 2000/31, 2001/29, 2002/58 un 2004/48 neliek dalībvalstīm tādā situācijā kā pamata prāvā, kurā taisīts minētais spriedums, paredzēt pienākumu paziņot privāta rakstura personas datus, lai nodrošinātu autortiesību efektīvu aizsardzību civilā

tiesvedībā, Tiesa neizslēdza iespēju dalībvalstīm, piemērojot Direktīvas 2004/48 8. panta 1 punktu, paredzēt interneta pieslēguma nodrošinātājiem informācijas sniegšanas pienākumu.

42 Ir jānorāda arī, ka atbilstoši Direktīvas 2001/29 8. panta 3. punktam dalībvalstis nodrošina, ka tiesību subjekti var pieprasīt rīkojumu pret starpniekiem, kuru pakalpojumus trešā persona izmanto, lai pārkāptu autortiesības vai blakustiesības.

43 Pieslēguma nodrošinātājs, kas lietotājam nodrošina tikai interneta pieslēgumu, nesniedzot citus pakalpojumus, kā arī ne juridiski, ne faktiski nekontrolē lietotāja izmantotos pakalpojumus, sniedz pakalpojumu, kuru trešā persona var izmantot, lai pārkāptu autortiesības vai blakustiesības tiktāl, ciktāl tas nodrošina lietotājam pieslēgumu, kas tam ļauj pārkāpt autortiesības vai blakustiesības.

44 Turklāt atbilstoši Direktīvas 2001/29 piecdesmit devītajam apsvērumam tiesību īpašniekam jābūt iespējai pieprasīt rīkojumu pret starpnieku, kas trešās personas uzdevumā pārkāpj tiesības, kuras attiecas uz aizsargātu darbu vai citu tiesību objektu tīklā. Nav strīda par to, ka pieslēguma nodrošinātājs, piešķirot pieslēgumu interneta tīklam, pieļauj šāda pārkāpuma pārraidīšanu starp abonentu un trešo personu.

45 Šādu interpretāciju apstiprina Direktīvas 2001/29 mērķis, kas, kā izriet no tās 1. panta 1. punkta, ir autortiesību un blakustiesību tiesiskā aizsardzība Kopienas tirgū. Izslēdzot pieslēguma nodrošinātāju — vienīgo tādas informācijas, kas ļauj identificēt lietotājus,

kas ir pārkāpuši autortiesības un blakustiesības, turētāju — no jēdziena “starpnieks” šīs direktīvas 8. panta 3. punkta izpratnē, tiktu būtiski samazināta ar minēto direktīvu piešķirtā aizsardzība.

⁴⁶ Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, uz pirmo jautājumu jāatbild, ka pieslēguma nodrošinātājs, kas lietotājiem nodrošina tikai interneta pieslēgumu, nepiedāvājot citus pakalpojumus tostarp, piemēram, elektronisko pastu, lejuplādēšanu vai datnes koplietošanu, kā arī ne juridiski, ne faktiski nekontrolē izmantoto pakalpojumu, ir jāuzskata par “starpnieku” Direktīvas 2001/29 par dažu autortiesību un blakustiesību aspektu saskaņošanu informācijas sabiedrībā 8. panta 3. punkta izpratnē.

Par tiesāšanās izdevumiem

⁴⁷ Attiecībā uz lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēti lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (astotā palāta) nospriež:

- 1) Kopienu tiesības, tostarp Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 29. aprīļa Direktīvas 2004/48/EK par intelektuālā īpašuma tiesību piemērošanu 8. panta 3. punkts, lasot to kopsakarā ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 12. jūlija Direktīvas 2002/58/EK par personas datu apstrādi un privātās dzīves aizsardzību elektronisko komunikāciju [sakarū] nozarē (direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju [elektroniskajiem**

sakariem]) 6. un 15. pantu, nav pret to, ka dalībvalstis ievieš pienākumu nodot trešām personām, kas ir privātpersonas, privāta rakstura personu datus par datu plūsmu, lai varētu ierosināt civillietu par autortiesību pārkāpumu. Tomēr Kopienu tiesībās ir paredzēts, ka, transponējot Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 8. jūnija Direktīvu 2000/31/EK par dažiem informācijas sabiedrības pakalpojumu tiesiskiem aspektiem, jo īpaši elektronisko tirdzniecību, iekšējā tirgū (“direktīva par elektronisko tirdzniecību”), Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 22. maija Direktīvu 2001/29/EK par dažu autortiesību un blakustiesību aspektu saskaņošanu informācijas sabiedrībā, Direktīvu 2002/58 un Direktīvu 2004/48, dalībvalstīm ir jāpamatojas uz tādu šo direktīvu interpretāciju, kas ļauj nodrošināt atbilstošu līdzsvaru starp dažādām pamattiesībām. Turklāt, veicot šo direktīvu transponēšanas pasākumus, dalībvalstu iestādēm un tiesām ir ne tikai jāinterpretē savas valsts tiesības šīm pašām direktīvām atbilstošā veidā, bet arī jānodrošina, lai tās nebūtu pamatotas ar tādu šo direktīvu interpretāciju, kas nonāk konfliktā ar šīm pamattiesībām vai citiem Kopienu tiesību vispārējiem principiem — tādiem kā samērīguma princips;

- 2) pieslēguma nodrošinātājs, kas lietotājiem nodrošina tikai interneta pieslēgumu, nepiedāvājot citus pakalpojumus tostarp, piemēram, elektronisko pastu, lejuplādēšanu vai datnes koplietošanu, kā arī ne juridiski, ne faktiski nekontrolē izmantoto pakalpojumu, ir jāuzskata par “starpnieku” Direktīvas 2001/29 par dažu autortiesību un blakustiesību aspektu saskaņošanu informācijas sabiedrībā 8. panta 3. punkta izpratnē.

[Paraksti]